

Născut bastard de mama Exlex, eu la rămasul tatămio Coman Vântul constatător din valoroasele moșii: „Drept, Lege, Dreptate“, n’am titlu de moștenire!

Tisza István,
ministrupreședinte.

Tipografia

Th. Steinhaussen - Următorii

(Adolf Reissenberger),

Sibiu, strada iernii Nr. 9,

primește

tot soiul

de

lucrări tipografice

BCU Cluj / [Central Library Cluj](#)
in ori-ce culoare,

și le efectuește urgent, ieftin și corect

in cele trei limbi ale patrii.

Intrebările despre prețuri se răspund
prompt.

Editura „Hermannstädter Zeitung“

v. m. d.

„Siebenbürger Boten“

anul 119.

Editura noului calendar de casă și de părete.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima flecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petiț 12 fil.
Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Schițe și obede congresuale.

Motto: Stima mea față de bătrânețe, rang și dignități, e hotărît mai inferioară decât stima și adorațiunea, ce păstrez adevărului!

BCU Cluj / Central University Library Cluj **Calicul,**

Stich fără cap.

Congresul, sau supremul for de consum constituțional gr. or. pe acțiuni în valoarea nominală de zece coroane la zi, plus dividenda statutară a călei ferate tur și retur classa a II, s'a deschis estan d'odată cu coloanele Calicului Nr. 10 în Sibiiu.

Deschiderei a premers chiemarea Sfântului Duch asupra Sfinților Părinți congresuali în biserica părintelui Simtion din Groapă, fiindcă biserica catedrală proiectată de Andreiu cel mare, zădărnicița 25 de ani de Miron mutătoriul dealurilor gr. or. și astupătoriul gaurilor goale, se află încă sub conducerea lui Meșter Manole, alias Înapoimergătorul Ioan dela Arad, abea sub coperiș, și numai preste trei ani va fi în stare a primi în cele din lăuntru ale sale oaspeți de valoarea Sfântului Duch, chiemați din ceriuri pentru luminarea Sfinților Părinți congresuali.

Biserica părintelui Simtion, zidită în cea mai afundă groapă a platoului, pe care vestitul Hermann a zidit Sibiul, Sfântul Duch, chiebat să lumineze pe Sfinții Părinți congresuali, avea deci să se pogoare mult mai jos decât la congresele din trecut. Așa Sfântul Duch, la congresul din estan, s'a pogorit cu tren întârziat, și a ajuns în biserica din Groapă tocma când crâsnicul părintelelui Simtion încuia ușa bisericeii, pe care deja toți Sfinții Părinți congresuali ieșiseră.

Nu-i deci mirare dacă conclusele și legile congresului din estan au ieșit cu totul lipsite de lumina învocată de sus.

Afară de aceea desbaterile congresuale s'au ținut și de astădată în sala palatului comitatens, în care azi în Ungaria se aduc legi profane, precum e aceea, ca nici împăratului să nu se dea ce e a împăratului, ear de a să da lui Dumnezeu ce e alui Dumnezeu nici po-mană nu se face.

* * *

Cercul, în care eu am fost ales deputat congresual, mi-a estradat un credențional pentru galeria salei, în care congresul s'a ținut. Erau însă și-n sala congresului destui deputați, căroră eu ca alegător nici pentru galerie nu le-aș fi estradat credenționale.

Nu-i numesc pe nume, pentru-că nu voesc să scriu evangelia neamurilor.

Eu, ca deputat congresual galerian, vreau de astădată se dau alegătorilor mei sama despre activitatea mea.

Făcând asta din o înălțime neobicinuită și ametoare me rog, dacă voiu trece ceva cu vederea, se fiu scusat asemenea popei legendar, care cădind a exprimat memorabilele cuvinte: „*Dracul poate pela toate!*“

Un aspect extraordinar măret e a te uita de pe galerie la elita spirituală a bisericeii gr. or. adunată în

congres. De pe galerie vezi nunumai fața și exteriorul deputaților congresuali, modul cum știu șede pe scaun, în care vecinatate sunt postati, care, și cu câtă desteritate bate din sprânceană cătră frumocul sex postat pe galerie etc. dar văzi ce au în cap și și-n ceafă.

Singur la călugării din congres acoperiți cu camilavcă nu vezi de pe galerie ce le lipsește-n cap. Atâta însă ori-cine știe, că călugări ori celibi se fac azi numai indivizi, cari au ajuns cu spiritul timpului în conflict.

În ceafă toți călugării poartă nodul speranței la ocuparea cât mai curândă a unui post de episcop, și fie-care se ține pe sine de cel dintâiu chiebat a ocupa postul de metropolit.

Călugării și celibii sunt un malum necessarium canonicum. Eu nu dau mult pe călugări și celibi. Din cât însă eu, basat pe învățătura sfintei scripturi, ași da călugărilor și celibilor, din astă mă prind, că fie-care ar putea posti cele patru posturi gr. or. până la etatea davidiană de 70—80 de ani fără se înghiță ceva.

* * *

Până-când pe ceriu e o singură Lună, eu de pe galerie am vėzut în congresul din estan 12 luni d'o estensiune destul de spațioasă, ca pe fie-care să poți scrie întreg textul unui Mineiu cu cirile.

Singur pe Luna unui Sfânt Părinte congresual n'ar fi încăput întreg textul unui Mineiu, dar dacă i-ai folosi spre acest scop și estensiunea urechilor, ușor ar încăpea se scrii cu cirile și cartea lui Iov pe „horribile vacuum“.

* * *

Congresul s'a deschis de președintele organo-statutar metropolitul Mețian, alias Înapoimergătorul Ioan dela Arad, prin o cuvântare la înțeles cuvântată. Și ori-ce

va zice părintele Ghib primul filosof gr. or. în știința teologică, sau în cele ce nici un filosof n'a pătruns încă ca se știe ceva pozitiv; și ori-ce părere va avea Cosma despre superioritatea diplomatică alui Miron, din care singur Măierițele din Groapa s'au îngrășat, una stă: Metropolitul Mețian nu se numără între marii învățați de pănura și diplomația lui Dr. Miron, sau a altor gurgumani cu diplome academice în știința lui „horribile vacuum.“

Învățătura e însă numai coaja, ear simburile ei știința întrebuițată. Metropolitul Mețian, cu mintea sa practică, știe sēmēna în agrul Domnului, și sēmēnța aruncată de el a produs în Arad, și produce azi în întreagă metropolia recoltă frumoasă pentru omenimea gr. or.

* * *

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La dreapta metropolitului și-a ocupat locul meritat Niculaenuvēcertați dela Caransebeș.

Acest prelat gr. or. a îmbătrânit, și asta cu atâta mai ușor, cu cât el nici-când n'a fost tinēr. A îmbătrânit însă în cinste și întru mărirea bisericii, căreia cu deosebit devotament a servit.

Cu continuarea lui Nicolaenuvēcertați în a îmbătrâni, în toată metropolia gr. or. singur Mufti Pașa nu-i mulțumit.

* * *

La stânga metropolitului șēdea Ignăție Pappp, locțiitorul lui Mangra, sau episcopul cu clopot al Aradului.

Acesta seamēnă mult cu Sfântul Haralampie din școala de pictură orientală dela Lipova. Numai coasa îi lipsește, de care episcopia lui Mangra și Hamsea a căzut jertfă. — El poartă țvicheri pe nasul, cu care Avram a mirostat hainele fiului său Iacob.

Când vorbește e în stare să aprindă ziua la amezai lămpașul ca să vadă mai bine splendoarea soarelui luminător.

După câte se vorbesc în public despre hărnicia hierarchică alui Ignație, eu i-aș da sfatul să topească clopotul cumpărat pentru biserica sa catedrală, și din materia topită să facă pentru fie-care din sfetnicii sei actuali câte un clopot, și să li-l lege de gât, pentru-că în alt mod nici-când nu se va putea orienta, care-l trage mai mult pe sfoară.

* * *

Filaret Musta, alias Mufti Pașa, dignitarul bisericesc alui Nicolaenuvęcertați neavând loc statutar la masa presidială a șezut azi pe unul mâne pe alt scaon în congres, și-n privința asta se poate numi vagabund congresual.

El ca teolog exegetic de prima ordine știe exact din ce lemn s'a construit corabia lui Noe, și câte cuie a avut scara lui Iacob. Știința se ține la el ca și florile și ierburile în herbarii în stare veștejită și uscată. De aceea are obiceiul a dechiară, ca și-n desbaterea asupra statisticeii metropolitane, tot ce-i proaspăt de necopt.

Mufti Pașa vorbește serios.

Din fruntea lui nu ies fulgeri luminători. Știința lui exprimată prin cuvinte nu împrăstie norii, ci îi produce decâte-ori ia cuvântul în congres.

* * *

Partenie Cosma, colaborator în legău al Statutului organic gr. or., mai târziu consilier întim alui Miron în astuparea gaurilor goale și mutarea dealurilor din grădinile archidiececane vorbind, după fie-care construcție face câte o paușă. În paușă fie-care ascultător așteaptă ca vorbitorul să se bată însuși pe umăr și să se animeze la continuarea vorbirei. Se uită vorbind mereu în dreapta și-n stânga, ca și când ar voi să demonstreze cât de mult

seamenă cu Sfântul Nicolae din școala de pictură orientală alui Smigelski, și cât de bine iar sta Sfântului Nicolae în nou zidita biserică catedrală din Strada Măcelarilor, dacă s'ar zugrăvi după chipul și asemănarea obrazului său.

Cosma e pe cale ași câștiga merite neperitoare în momentul când toată activitatea sa pe terenul bisericesc și-o va acăța de cuiu. Tot de asemenea merite neperitoare pentru omenimea posesoră de acțiuni se va bucura Parthenie, când va abdice din postul de director al Albinei, și va trece în pensiunea muștei căzute-n lapte.

Din cuvântările lui Cosma ținute-n congres s'au auzit și-n congresul acesta sunetul napoleondorilor austro-ungari de 20 coroane, cari pentru el constitue harmonia sferelor.

El varsă lacrimi pentru binele bisericii când cureță ceapă dela Gușterița.

Mai mult decât biserica se iubește numai pe sine, apoi pe deaproapele său, care se închină lui, și preamărește virtuțile nevastei sale.

* * *

Nu-s cheiromantist, și prin urmare nu pot ceti viitorul nimenui din palmă.

N'am învățat nici se dau cu ghiocul de noroc.

Putere supranaturală în mine nu locuește.

Cu toate este căzindu-mi ochii fără se vreau pe Sfântul Părinte congresual din țeara lui Radu-Negru-Voda polecritul Dan, și vîzîndu-l în gânduri rezimat cu capul pe unul din picioarele cele dinainte, nu-mi pot da socoteală cum, cum nu, eu d'odată, ca prin un „deus ex machina“ am început să-i cetesc gândurile.

Mă prind pe ce voiți, că Sfântul Părinte clerical al Făgărașului în acel moment a cugetat la neîndreptățirea strigătoare la ceriu că, până-când pentru ziarști s'a rezervat în sala congresului o masă spețială, nime nu s'a

îngrijit să se reserveze o asemenea masă și pentru cei-ce ca deputați cercetează congresele, ca să se joace „Clabrias.“

* * *

Puterea ivită în mine pe neașteptate de a ceti gândurile oamenilor, îndată ce în congres s'a deschis desbaterea asupra înființării nouelor episcopii, mă face să mă ocup spețial de tinerii călugări din congres din motivul că, cetindu-le gândurile, îi văd prea ocupați cu ocuparea posturilor de arhieriei în nou înființându-le episcopii sufragane proiectate de marele fabricant chiriadromic Andreiu baron de Șaguna.

În ce privește călugării din archidieceasă, pentru aceștia s'a cam îngreunat exportul în părțile așanumite extrasilvanene.

Dar și călugării, cari nu se excepționează de proverbiul bănațanesc: „*Din Transilvania numai cai-s buni*“, la ocuparea posturilor archireane în nouele episcopii înființându-le ușor se pot pomeni ca, un protopop devenit prin moartea nevastei sale stăpân în casă, se-i radă fără săpun.

* * *

Între mulții vorbitori, cari vorbesc ca și de ei să se vorbească, ocupă I—A. de Preda primul rang al atotști utorului. El e un vorbitor temut. Când cere cuvântul — și-n privința asta nu se deosebește d'un cerșitor — vorbește în cuvinte de gumielastic, cari se-ntind lung, larg, și lat cât pustietatea Zahara, și ca și această pustietate nu oferă nici un vânt rēcoritor, nici o oasă, nimic alta decât nāsip — tot nāsip.

Tot ce știe I—A. de Preda, acest producț științific al academiilor din „*Exomnibusaliquidextotonihil*“, știe mai bine decât alți muritori.

I—A. de Preda ca iurist e exelent — confus; ca politic trage în legău de ori-care parte-l pui; ca teolog întrece pe ori-care crâsnic; ca cosmetic, de propria sa știință, se unflă însuși la obraz; ca agricultor, decând a ținut în Seliște celebra sa prelegere despre cultura spargelului, Seliștenii nu mai mănâncă altceva decât cartofi, crumpene și picioici; ca apicultor produce cei mai mari băzgăoni; ca horticultor produce bruma recerută la coacerea porumbelelor; ca vânător țintește iepurile direct la cap, și numai pe cei-ce fug cu coada înainte îi nimerește etc. etc.

În congresul din estan I—A. de Preda a vorbit cu mult efect atunci, când deja era decis, că aceea se va primi, pentru ce el a luat cuvântul.

Eu am convingerea că, dacă I—A. de Preda în toată sesiunea congresului și-ar fi ținut pupăza, toate decisiunile congresuale nu s'ar fi adus în altă formă decât după ce el a vorbit!

* * *

Dr. Vecerdea e un bărbat celebru, ale cărui merite le-a câștigat socruso și cocoana Cosma. Nici ochii de găină, sau bătăturile, de cari pătimeste, nu-s meritul lui, ci alui Tordosan, sub al cărui presidiu pantofarii din Sibiiu de regulă fac ghetele prea strâmpte.

Consciu de valoare, ce represintă, Dr. Vecerdea în pauzele debaterilor congresuale se preumblă cu ambele mâni în posonarele pantalonilor superb prin sală, discurează aci cu unul aci cu altul, se închină la cei dela masa presidială ca Măieritele din Sibiiu la icoana Maicei preceste aci în dreapta aci în stânga, apoi începându-se de nou debaterile aleargă cu pași maiestetici la loc, și șezând se întinde de-i pocnesc hamurile pantalonilor în așteptarea, că oare-cine s'e-i strige un „Să trăiască!“

La loc șede cu multă atențiune. Un suris de proprie îndestulare joacă mereu pe busele sale, adeseori cu dispret despre vorbirile altora, cari nu încap în horizontul vederilor sale și ale principalului seu Cosma, a cărui umbră nedespărțită represintă.

Activitatea lui congresuală stă din mângăerea mustațelor aci cu dreapta aci cu stânga, și din netezirea barbisonului napoleonid cultivat c'o îngrijire cum numai la marcherii primelor restaurante din Paris se mai poate găsi.

În cuvântările sale — de regulă ca referent al secțiunii verificatoare — îmblătește paie goale, așa încât mai potrivit l'ai putea numi îmblăcii congresului gr. or. din anul Domnului 1903.

La parastasul lui Miron, a unui om mort, care după părerea contimporanilor sei nici o lipsă n'a fost să se nască, Dr. Vecerdea a vârsat ex offo lacrimi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

Sfântul părinte congresual Rusu Deșiratul sigur și-a greșit cariera. Din el putea ieși un clacher teatral de prima ordine.

Ca politic, ce crede că e, el ține, că politiciii de pănura sa sunt cei mai cumiți în întreagă Europa. Despre acest fapt Rusu Deșiratul cu pănurorii lui politici au o părere nestrămutată. Despre aceea însă cât de puțin folos aduce politica lor națiunei nu's în chiar.

Nimica la acest părinte congresual nu-i așa mare ca gura, și nimica atât de îngust ca vederile sale.

Vorbește mult. Libertatea cuvântului o înțelege așa, că cel-ce vorbește n'are lipsă de cap ci numai de gură, pe care o cască ca să scoată vorbe goale din ea.

Ca Rusu Deșiratul numai mahalagii din București știu vorbi despre bunele însușiri ale mămăligei neferte cu cafea turcească.

* * *

La ochi mi-a bătut un Sfânt Părinte congressional nu demult însurat.

Numele lui mi-a scăpat.

El, sigur știe cum îl chiamă.

Eu la nici un cas nu m'aș încumete să-i zic pe nume chiar și dacă aș ști cum îl chiamă, pentru-că n'aș dori să-i stric căsătoria.

P'acest Sfânt Părinte nu l'am auzit să vorbească-n congres. Toate activitatea sa pentru binele bisericii a exercitat'o în congres neconținut prin țintirea ochilor la damele de pe galerie.

Fost'a și nevastăsa pe galerie — asta n'o știu.

Dacă însă nevastăsa n'a fost pe galerie, atunci jor că a cochetat cu altele.

Una stă: Cuvântările sale în congres le-a ținut cu mult foc din sprâncene.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

Când evangelistul Mateiu—Voilean, cetind în congres catalogul Sfinților Părinți a ajuns la numele „Ciorogar“ era se nu-mi dau crezământ urechilor. Cu ce drept — mă întrebai — întră ciorogarii în congresul nostru bisericesc gr. or.?

Eu știam adecă, că ciorogarii singur în congresul, în care Țigani au hotărît să-și mănânce biserica au vot.

Numai într'un târziu m'am convins de cine e vorba, și că vorba e de călugărul Ciorogariu, care la a doua naștere a sa în mănăstirea Bodrog a primit din botez numele Roman.

În tot decursul activității mele ca deputat congressional galerian n'am auzit pe Ciorogar vorbind. L'am observat numai cum stă pus pe gânduri și-și încrețește fruntea. Mii mi se părea că cugetă profund la forma camilavcelor Sfinților Părinți ai primului sinod ecumenic dela

Nichea, și la împrejurarea dacă în acele timpuri de vechi fabricațiuni canonice existau bănzi muzicale de țigani, la acăror auz călugării jucau: „Cancan.“

În ședința care, la propunerea lui Rotariu congresul s'a prefăcut în Purgatoriu ca se spele pe harapul Mangra, și nouă deputaților galeriani ni s'a strigat dela presidiu: „*Cei chemați ieșiți*“ — se zice că Ciorogar, basat pe zisa scripture „*similis simili gaudet*“, ar fi ținut o splendidă cuvântare, prin care a dovedit cum se poate vorbi fără să cugeți ceva, și la împrejurarea asta nici se nu te gândești.

* * *

Despre spălarea harapului Mangra în Purgatoriul congresual, nefiind de față, nu-mi pot da socoteală.

După Tribuna Poporului eu nu mă pot lua. Ce scrie această foaie nici scriitorul n'o crede, necum Diamandi, cei dela Controla, și alții.

Altcum mi-ar părea bine să se dovedească zisa lui Dr. Suciș, că Mangra e curat ca aorul topit în cup-toarele dela Zlagna, și nici un grăute de *talmi* nu se află-n el.

Ori-cât de interesantă e chestia, eu aștept să vęd încotro o ia Mangra după ieșirea sa din Purgatoriu, cătră Raiu ori cătră Iad. *ca în Tuzga*

* * *

Bine-nțeleș nu mă pot ocupa nici de Sfinții Părinți, cari în decursul desbaterilor își cască gura în congres numai când Morfeus se apropie de ei ca să-i strige „éljen“ !

Dacă însă în raportul meu am trecut ceva de interes cu vederea să fiu scusat cu zisa popii Cădelniță: Dracul poate pela toate.

Sibiiu, 6 Maiu 1892.

Amice!

Îmi scrii că te-ai logodit.

Știu că n'ai cunoscut pe Orpheus nici pe nevastăsa Euridice, dar cred c'ai cetit despre acești doi vechi fericiți în căsătoria lor.

Vei ști deci, că Orpheus după nevastăsa răposată s'a pogorît în Iad.

Ce nu ști tu iată-ți spun eu: Tu după una vie pleci cătră Iad!

Aștepti tu dela mine s'e-ți mai și gratulez?

Calicul.

Versuri cu musca pe căciulă.

Puturosul nu se pleacă
Pân ce lipsa nu-l apasă,
Dar apăsat num'o leacă,
Deloc se-ncovoe veacă!

* * *

Prieteni poate avea ori-cine,
Care însuși ști a fi prieten,
Dar nici-când din o beție
Nu s'a născut prietenie!

* * *

În lume, împărăție
Cu popoară apăsate
La putere n'o se vie;
Căci unde nu-i libertate
Revolta-și face dreptate!

* * *

Mult ți-ar plăcea ții Susană
S'e ai cel mai mic picior,
Ca unde vezi o cătană,
S'e-l arēți cu mare dor!

* * *

Ori-cât de mare te-ai crede
În a ta închipuire
Pentru-ntregul de mi crede
Nu ești decât un pitic;
Da'n întregul, s'o ști verde,
Ai valoare orcât de mic!

* * *

Ne-nvitat ai vint amice
Dar s'e ști — când te vei
[duce,
Cu mulțămire-mi fac cruce!

Haidați în Ungaria!

Toate foile vestesc
Che la țara rumunesc
Jidanii nu pot trăi
Că-i necăjesc Rumunii.

Am cetit și n'am crezut
Și m'am dus de am vozut
Jidanii cum mai trăesc
Colo-n țara rumunesc.

Și umblai în lung și-n lat
În rumunescul regat
Și ce vozut voi se scriu
La Calicul din Sibiu.

Vozui colo pe la Jasi
Și mai jos la Călărași
Mulți Jidani fără caftan
De nu sămân'a Jidan.

Ei sunt îmbrăcați nemțește
Și vorbesc toți rumunește
Fac gheșefturi jidovește
Și sbier că nu pot trăește.

Vozut și Jidani cu stare
Cu moșii și cu parale
Dar vozut și caliciți
Ca și nemeși unguriți.

La Jidanii cei cu stare
Cu moșii și cu parale
Spus io: haidați toți la Pește
Și trăiți traiu baronește.

Ei spus mie: dar de ce
În Peșta se ne duce
Chind aci am unde suge
Și am și pe cine tunde?

Che n'am drept de boerie?
Asta nici nu trebe mie;
Mai bine sătul jidan
Decât un boer golan!

La jidanii cei calici
Spus: voi rămâneți aici
Faceți bani, faceți gheșeft,
Apoi la Peșta v'aștept
După ce ve-ți face stare;
Că de veniți cu parale
Bánffy tot baroni vă face
Și-ți trăi precum vă place.

Dar spus calicii așa:
De nu ne duci la Peșta
Acu, când suntem sëraci
Atunci du-te tu la draci
Che bogăți noi chind vom fi
Nu ne trebui Ungurii
Che atunci putem trăi
Ori și unde, chiar și aci.

Atunci io m'am supërat
La Berlin am alergat
Și la Wien și la Paris
Și la toți am spus și zis:
Hai se facem ce putem
Pe Jidani se-i așezăm

Că mare-i Europa
Și bună-i America.

Cei din Berlin mi-au respus
Duce-ți pe Jidani în sus
Colo la polul de nord
Și-i dați rege pe Irod.

Acolo pot pescui
Și taranzi a îmblânzi,
Cu piei pot negustori
Că-i lasă Eschimoșii.

Dar Lueger din Viena
Poartă vina și pricina
Că nu poate suferi
Pe Jidanii de aci.

El strigă în gura mare
Că Jidanii fur' parale
Dela mic și delo mare
Fără pic de rușinare.

Mai spune că ei duc rîia
Și spurcă locul și țara
Unde ajung, de aceea
N'au loc în Europa.

De aceea bieții Jidani
Sunt scurtați din ani în ani
Cât n'au pace și omenie
Numa-n mândra Ungarie.

Dacă vozui ce vozui
M'am pus la Jidani se spui:

Dragi Jidani din lumea mare
Dați la mine ascultare:

Ori unde voi vă aflați
În veci nu vă lăudați
Ci pururea vă căiți
Că voi sunteți asupriți.

Cu gura strigați: Vai mir,
Din ochi faceți igzițir,
Să vedeți, cum și pe unde
Ați putea mulge și tunde!

Pe cine va pica-n ghiară
Despotați-l fără frică
Că ori și în care țară
Aflați oameni de nimică
Care pentru bun bacciș
Va scoate pe curmeziș
Curați cum e sfântul soare
Fie chiar din închisoare.

Ear dacă s'ar întempla
Să vă urască lumea
Și din țeri de preste mări
Și din ori-ce depărtări
Să v'alunge — atuncea
Haidați în Ungaria
Și nu uitați a vesti:
Én is vagyok hazafi,
Că Bánffy v'a auzi
Și de loc v'a baroni
Și aicea puteți trăi!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Hop Marcule fără smântă,
Nu-mi juca, dară descântă
Descântec de urmă-ntoarsă
Că vai, lumea-i păcătoasă!

De o lună, de o săptămână
Urlau ca lupii la stână
Foile din Budapește
Că lumea se prăpădește.

Ear redactorii din Cluj,
Cu capul plin de greuruși
Sbierau că pe la Dobra
Și colo la Iliea
Românii s'au resculat
Și pe patrioți îi bat.

De aci frică, de aci spaimă,
De aci plâns fără de samă

În oase la patrioți,
 Pureci se făcură toți.
 Ear din spaimă și din frică,
 Zică cine ce o se zică,
 Omul dobă de cultură
 Poate cădea-n călcătură.
 Și călcătura-ți vedea —
 E o boală foarte rea
 Pentru cel ce-o poartă-n spate
 Și are de dânsa parte.
 Și e greu de lecuit
 Cel de călcături lovit;
 Deci Mărcuț fără de smântă
 Pune-te tu și descântă
 Descântec de călcătură
 Celor burduf de cultură
 Pe care i-a îngrozit
 Svonul mai sus pomenit.
 Le descântă bună oară
 În stropi aduși dela moară
 Marți în răsărit de soare,
 Dar luați fără ninsoare.
 Stropii-i prinde-n oală nouă
 În care ai roșit ouă
 De Paști cântând în cimpoi
 Când erau Paștile joi.
 Pe ulcea pune un vètrar
 Cu care mesteci în var
 Când văruești de Crăciun
 Și descântă cum îți spun:
 Voi buni patrioți
 Cei spăriați, toți,

Câți cetind gazeturi
 Și alte marafeturi
 Ce vin dela Cluj
 Pline de greuruși,
 Ori din Peșta vin
 Pline de venin
 Și vă otrăvesc
 Și vă nebunesc
 De credeți că-n Dobra
 Și pe la Iliea
 Românii se scoală,
 Pe Unguri omoară
 Ear pe unguroi
 Le iau dinapoi,
 Românce le fac,
 Și mi le îmbrac
 În fi și-n crătință
 Roși în patru ite;
 Voi, cari ați crezut
 Ce scris ați văzut
 Și v'ați pus pe gânduri
 Să v'aduceți scânduri
 Pentru întemplantare
 De o grea cercare;
 Voi, care de frică
 N'ați mâncat nimică
 Nici a-ți mai beut,
 Nici în așternut
 Voi n'ați mai dormit
 Ci v'ați chinuit
 Cum se chinuește
 Azi Kossuth în Pește
 Că nu-i zic cântarea,
 Nu-i iase strigarea;

Voi, care de frică
 Nici în apotecă
 Leac nu mai aflați,
 La mine haidați
 Și mă ascultați
 Și sfatu-mi urmați:
 Luni de dimineată
 Când nu va fi ceață
 Se eșiți din casă
 Ca oameni cuminte
 Cu dosu-nainte
 Îmbrăcați avam
 Ca moșul Adam,
 Dar cu pipa-n dinți
 Și fumuri fierbinți
 Sorbind din lulea,
 În mâni cu o nuia
 De soc oblu, ras,
 Tăiat la Ispas;
 Apoi fiecare
 Mergeți pe cărare
 Ori pe drumul mare
 Unul după altul
 Cât e de lung satul
 Cu dosu-nainte
 Ca oameni cuminte;
 Ear cei din orașe:
 Dame drăgălașe
 Fercheși cavaleri
 Mintoase muieri
 Meargă tot așa
 Până s'or afla
 Pe hotar, afară
 Unde astă veară

Bivoli au păscut,
 Mascuri au stătut
 De s'au recorit
 Și au grohotit.
 Acolo se stați
 Se vă adunați
 Și toți se jucați
 Numa-ntr'un picior
 Ciardaș rotogol
 Și apoi în mijloc
 Să aprindeți foc
 Din bâte de soc,
 Focul pân' va arde
 Bine cum se cade
 Voi să tot jucați
 Și se descântați:
 „Precum arde focul,
 Cum pâraie socul,
 Așa ardă spaima
 Ce a cuprins pe mama,
 Și-a cuprins pe tata
 Și i-a cuprins fata,
 Fata și feciorul,
 Ginere și vărul
 Și pe nepoței
 Micuții de ei!
 Ardă spaima toată
 Din întreaga gloată
 Să fim curăgioși
 Veseli și voioși
 Cum suntem din fire
 Voioși cu simțire.“
 Când s'a stinge focul
 Se curățiți locul

Unde el a ars;
 Din el ce-a rămas
 Cenușă, tăciuni,
 Mititei cărbuni
 Luați-i frumos
 Cu pumnii de jos
 Și-i băgați în gură
 C'apoi călcătură
 În veci nu-ți avea
 Dacă veți mânca
 Cenușa de soc
 Ce-a rămas din foc.
 Ear micii cărbuni
 Și micii tăciuni
 Din aceea luni
 Î-i duceți acasă
 Î-i puneți în vase
 De lut dela Iara,
 Pe ei veți turna
 Cinci chili de păcură,
 Cinci chili de untură,
 Cinci chili de oțet
 Cinci de lapte fiert
 Muls pe la ameză
 Dela o iapă brează.
 Aceste bucate
 Bine mestecate
 Să fiarbă trei ceasuri
 C'apoi călcături
 În veci n'a avea
 Cel ce le-a gusta,
 Ci a fi tot voinic
 Ca un parip mic.

În aceea zi
 Apoi vor posti
 Și vor ajuna,
 Nimic n'or mânca
 Cei ce ar dori
 A se lecuî.
 Marți în zori de zi
 Cum se vor trezi
 Toți cei spăriați
 Toți cei înfricați
 Se vor îmbrăca
 Cum le-oi arăta:
 Pe cap în loc de fes.
 Pună un ciur des,
 La grumazi cravată
 De curea cam lată
 Care a fost tăiată
 Din pei de azin
 Dela Dobrișin;
 Apoi jos pe spate
 Vor fi atârinate
 Până colo-n jos
 Piei de lup mișos.
 Astfel îmbrăcați
 Toți cei înfricați
 Vor eși-n ocol
 Numa-ntr'un picior
 Și acolo în cor
 Toți vor întona
 Glasul nouălea:
 „Tună Doamne tună-n hoți
 Că-nfrică pe patrioți
 De le dîrdăi dinții-n gură
 Și cad toți în călcătură.“

Marța cât va fi de mare
 Vor avea num'o gustare
 Numită nemeș gulaș,
 Ceva fel de papricaș
 Făcut din coarne de țap
 Pisate cu foi de nap
 Fripte în sêu de țințari
 Vênați pe la zile mari.
 Miercuri pe la cântători
 Vor cânta de șapte ori
 Psalmul lui David proroc:
 „Doamne de tine mă rog
 Scoate-mispaimadinspinare,
 Nu mă băga-n gălbinare
 Că-s păcătoș foarte tare “
 Atunci ziulița-ntreagă
 Nu vor eși în ogradă
 Ci vor sta închiși în casă,
 Pe sub pat și pe sub measă
 Nu vor bea, nu vor mânca,
 Ci mereu s'or tot ruga:
 Doamne fie-ți de noi milă
 Că dușmanii ne fac silă
 Sê stăm ziua-nchiși în casă
 Cu frica-ndesată-n oase.
 Joi de jos s'or ridica
 Și așa s'or îmbrăca:
 Cu cămeșile pe dos,
 Goli dela șolduri în jos
 Ear picioarele-n galoși
 Roși, chiar ca focul de roși;
 Într'o mână răscitor
 Ear în alta sucitor
 Vor întona de trei ori:

„Haida Kossuth dela Pește
 De dușmani ne mântuește
 Că tu dacă nu-i veni
 Ne cutropesc dușmanii!
 Că s'au jurat la Dobra
 Și colo la Iliea
 Pre toți sê ne prăpădească
 Averea se ne-o împărtaşcă
 Între ei.“ — Cât va fi joi
 Vor mânca tot usturoi
 Cei cuprinși de călcătură
 Și toți vor ținea în gură
 Câte o rădăcină mare
 De hireau, ca o țigare.
 Vinerea cari vor ajunge
 Toți iepule și le-or mulge
 Laptele-l vor bea călduț
 În tăcere, ca cei muți;
 Cât va ținea vinerea
 Nici unul n'a gremujda
 Mic cuvânt din a lui gură
 Se nu cadă-n călcătură!
 Sâmbătă pe patru brânci
 Vor eși afară-n lunci
 Și acolo și vor pune-n cap
 Câte trei coarne de țap
 Și vor întona pe nas
 Acest vindecător glas:
 „Boală dintru iele
 Și din spaime rele,
 Boala cea din ură
 Și de călcătură
 Eșiți-mi din os
 Se remân voios

Voios sănătos
 Se nu știu nimică
 De spaimă de frică
 De dușmani, de ură
 Și de călcătură!“
 Sâmbătă n'or ajuna
 Ci boerește-or mânca
 Icre de broască țestoasă
 Fripte-n unt cu iarbă grasă
 Și vor bea vinars de prună
 Îndulcit cu mătrăgună.
 Noaptea vor dormi în șură
 Ținând fiecare-n gură
 Trei fire de usturoiu
 Și-o paprică de bun soi.
 Duminecă-n zori de zi
 Pre când cântă cocoșii
 Din șură se vor scula
 La apă vor alerga
 Dar tot cu dosu-nainte
 Și-or începe se descânte
 Toți deodată, cu o gură,
 Descântecul cel de ură
 De groaznică călcătură:
 „Apă lină, rece,
 În tine se-nnece
 Toată spaima, ura,
 Frica, călcătura
 Ear eu se rămân
 Pre mină stăpân
 Voios, sănătos,
 Vesel și frumos
 Cum fui mai nainte
 Voinic și cuminte

Până nu cetisem,
 Pân' nu pilduisem
 Foile din Cluj
 Cele cu greuruși,
 Foile din Pește
 Scrise ungurește
 Cari cum le cetești
 De loc nebunești
 Și vezi tot dușmani
 Și în bolovani,
 Și vezi tot strigoi
 Venind cătră noi
 Ca se ne despoaie
 Cum despoi o oaie!“
 Când descântecul se gată
 Toți s'or arunca în apă
 Și s'or culca pe pietriș
 Tot cruciș și curneziș
 Și acolo culcați vor sta
 Capul nu-l vor ridica
 De sub apă patru ceasuri
 Fără toți în a lor glasuri
 Vor cânta mândru, frumos,
 Acest prielnic irmos:
 „Bucură mu-ne și ne veselim
 Că ajuns'am eară sănătoși
 [deplin ;
 Nu mai știm ce-i ura nici
 [ce-i călcătura,
 Nu mai știm de frică,
 De spaimă nimică.
 Făr' suntem viteji
 Ca Farkaș din Dej!

Stan Pățitul.

În „Fundul Regiu“, sau în așanumita „Țeara Sașilor“ din Transilvania, și înainte de anul 1848 erau medici cercuali cu oblegământul de a cerceta pe bolnavii din comunele apărținătoare cercului.

În cercul nostru era p'atunci un medic adus de Sași din țeara nemțească, care în toată viața lui numai patru

vorbe românești a învățat, „ești petecos,“*) și n'a leac“, altcum se înțelegea cu Românii prin servitoare ori prin alții.

P'atunci frigurile erau o boală grea, care pe cine-l apucă în ghiară, îl maltrată lung timp.

Medicul nostru cercual era om iritacios, cu deosebire în zile de ceartă cu nevastăsa avea obiceiul a pălmu pe ceice-i cereau sfat în casuri de boală..

Odată merge Nicolae Puflea — un om cu-n obraz împertinent, de cine-l vedea fără voe întindea palma să-l lovească preste fălci — la medicul, ca să-i ceie sfat. Acesta, curând certat cu nevastăsa, cum vede pe Nicolae Puflea cu obrazul lui provocător îl întrebă: „Ești petecos?“, apoi îi rade două palmi preste obraz, și-i zice: „N'a leac!“

Nicolae Puflea iute pleacă cătră casă și, aflând pe nevastăsa pentru a cărei lecuire se dusesse la medic, tocma când frigurile o scuturau mai tare și-i rade o palmă. Nevasta se scutură spăimântată, sare oblu-n sus, și din momentul ala a perdut frigurile.

Vězându-și Niculae Puflea nevasta cu jumătate medicina primită vîndecată, se duce la medicul și-i rade a doua palmă, de care n'avuse lipsă la cura nevastei, cu atare vehemență preste obraz de toate organele bisericilor din Fundul Regiu îi zuruiau în cap, și zicându-i: Na asta înapoi, și o dă la altul, că nevastă-mea de una a perdut frigurile! . . . apoi a dispărut.

*) Betegos.

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

Îndivizii, cari își oferă amiciția pentru interesul propriu, nu se deosebesc de câinii cei-ce mereu stau împrejurul mesei!

* * *

Nu aștepta daruri dela culduș, serviii dela leneș, ajutor dela pismaș, sfat dela dujman, și amor sincer dela fata, care, când vede cătană tremură din sprânceană!

* * *

Singur popa cu preteasă și cinci copii are șapte rânze; popa fără preteasă cu cinci copii are rânza animalului din acărui slănină nici câinii nu mănâncă!

Vorbă se fie.

Țăranul: Miluește-mă cu ceva părinte, că de griji și
năcazuri am slăbit cu totul!

Popa: Vorbă se fie... eu aș mulțumi lui Dumnezeu
se fiu așa slab!

Gosta calicului

Corespondentului în B.: Nici de astădată nu s'a putut. Eu în prima linie mă ocup de întâmplările din Luna antemergătoare ieșirii fie-cărui număr. Știu, că ești vechiu abonent al meu, și doresc să te mai învechești. De învechirea afacerii să nu te doară capul — o sulimănesc eu de-i cugetă că-i de ieri.

D-lui R. în D.: În chestia D-tale am consultat pe popa Colac și Pupăză, dar amândoi sunt de părerea: „Ad fidem nemo cogendus“ — sau pe românește: la unul îi place popa, la altul preoteasa. Plăcerile muritorilor se astupă cu glia.

D-lui S. în O.: Nu-i de mine. Adreseazăte la judele de instrucțiune, ori la procuror.

D-lui de Probă: Dacă ți-a plăcut numărul, pe care l'ai cetit dela alții, consideră-l număr de probă.

Acum la finea anului nu se trimit numeri de probă, dar nici nu mai avem.